

el Periódico	Tirada: 93.279	Sección: -	
	Difusión: 72.310 (O.J.D)	Espacio (Cm_2): 217	
Cataluña General	Audiencia: 253.085 (E.G.M)	Ocupación (%): 20%	Imagen: No
Diaria	09/12/2009	Valor (€): 1.922,17 Valor Pág. (€): 9.514,10 Página: 11	

Petit observatori

Més a prop, més lògic, més barat

L'economista **Jeff Rubin** m'ha fet pensar. Jo no sé res d'economia, i menys encara dels moviments actuals que influeixen en tot el món. Però he procurat entendre les seves idees bàsiques a través de l'entrevista que **Lluís Amiguet** li ha fet a *La Vanguardia* sobre un llibre que ha publicat. *Por qué el mundo está a punto de hacerse mucho más pequeño* és un títol a la contra de la idea que circula.

L'autor assegura que s'ha acabat el petroli barat, i que inevitablement s'acabarà també el *low cost* i la globalització. Les afirmacions que fa **Rubin** són molt clares: un encariment inevitable del petroli farà que el *low cost*, que és ecològicament insostenible, afirma, sigui ben aviat inviable. Farem servir l'avió, és clar que sí, però no per anar a l'altra punta del món per passar-hi uns dies de vacances, sinó en unes ocasions molt concretes i pagant un preu alt. La predicció és que s'acabaran els vols dels anglesos a Barcelona per passar-hi una nit de gresca.

Però la tesi de **Rubin** té un abast més gran: farem enrere en el camí de la globalització pel qual hem avançat gràcies al petroli barat.

Això m'ha fet pensar en els viatges que he fet per autopista. M'ha semblat increïble el nombre de camions que hi circulen. Camions que havien sortit de Barcelona, per exemple, i que anaven a Hamburg, i camions alemanys igualment enormes que venien d'Alemanya fins aquí. Sovint, la càrrega que portaven era equiparable: plàstics cap amunt, plàstics cap avall. O mobles. O fruita.

Jo m'he passat gran part de la meua vida sense menjar kiwis ni paiaies. És un exemple. Sense menjar galetes belgues ni comprar camises italianes. Ara sabem la procedència forastera de moltes coses que fem servir.

Avui en dia, que tant es parla de *deslocalització*, **Rubin** diu que s'haurà de *relocalitzar* i *renacionalitzar* tot el sistema productiu, quan es vagi demostrant que el preu alt del petroli fa impossible continuar globalitzant l'economia. El pronòstic és que haurem de recuperar la collita pròpia, la fàbrica pròpia. El món s'encogirà, diu l'economista. «Amèrica no es podrà permetre importar, com fins ara, 6.000 milions de dòlars de menjar xinès».

Si el pronòstic es compleix, potser veurem el triomf i la multiplicació de les botigues de barri. La proximitat serà una altra vegada un valor positiu. Tornarem a la lògica: com més distància, més cost i més car. =